

harde en temmelig personlig Karakter, navnlig naar han søgte at fremstille det, som om jeg havde en vanstelig Stilling, fordi jeg jo efter Sædvane skulde forsvare Regjeringen. Jeg tror nu, at det ærede Medlem er uberettiget til at insinuere, at jeg skulde have ladet mig engagere til bestaltet Forsvarer for Regjeringen, skjøndt jeg ganske villig erkjender, at det ærede Medlems Udsfard i overmaade mange Tilfælde har nødt mig til at optræde som en Forsvarer for Regjeringen ligeoverfor det ærede Medlem. Det ærede Medlem var imidlertid saa god at lade mit Foredrag staa for egen Regning, hvad jeg ikke tror, han godt kunde lade være, og derfor behøver jeg ikke at dvæle derved. Hvad derimod Spørgsmaalet om den foreliggende Dagsorden angaar, da er jeg, som jeg allerede for antydede, af den Mening, at det er meget lidet heldigt overhovedet at vedtage nogen Dagsorden i et Forhold som dette som Slutning paa en Interpellation. Havde det ærede Medlem indbragt den under Form af et Forslag til Beslutning eller paa en anden saadan Maade, hvorved der var givet Medlemmerne af Thinget tilstrækkelig Veilighed til at forberede sig derpaa og overveje det, og som muligvis kunde være Gjenstand for flere Behandlinger, vilde Sagen stille sig ganske anderledes. Det er altid overmaade uheldigt, naar en Interpellation ender med en Beslutning, med en motiveret Dagsorden, men det er dobbelt uheldigt, naar det sker paa et Omraade, som dette, som baade er af meget fin og delikat Natur, forsaavidt det tildeels berører internationale Forhold, og tillige angaar Forhold og Omstændigheder, hvis fuldstændige Gjennemtrængning kræver et nye Kjendstab baade til den bestaaende danske og internationale Ret, saavelsoin ogsaa til, hvorledes Forholdene sædvansmæssig have udviklet sig, et Kjendstab, som ikke kan forudsættes at være tilstede hos alle Thingets Medlemmer. Det er en Overraskelse, som det ærede Medlem bereder Thinget ved at forelægge en saadan Dagsorden, og jeg vil sige, at ogsaa dens Indhold er af den Natur, at det ikke er uden Betænkelighed at stemme derfor, og det baade med Hensyn til den Undertagelse, som det ærede Medlem har gjort, og med Hensyn til den Grændse, han har givet Udtalelsen. For det Første anser jeg det for at være misligt saaledes uden videre at forudsætte, at der ikke tilkommer de danske Fiskere Eneret i Drefund. Det er dog klart, at naar der staar i Dagsordenen: Den danske Fiskeri udenfor Drefund tilkommende Ret — thi saaledes lød det — da maa det erkjendes, at, hvilken Begrænsning der end overfor Øverrig kan finde Sted med Hensyn til Drefund, tilkommer der da ialtfald iøvrigt de danske Fiskere Eneret med Hensyn til en Del af Drefund, nemlig den Del, der er dansk Eøterritorium. Paa den anden Side forekommer det mig ogsaa, at det ærede Medlem vanstelig vil kunne besvride eller ialtfald ved nærmere Undersøgelse

vil kunne komme bort fra, at der ogsaa udenfor Drefund findes Dele af Eøterritoret — om det end kun er enkelte Steber — hvor Forholdene sædvansmæssig have udviklet sig saaledes, at svenske Fiskere have en Afgang til at fiske. Karakteren af dette sædvansmæssige Forhold er det ikke let at have en Mening om, hvorvidt det blot er Noget, der grunder sig paa en Konnivents fra Regjeringens Side imod en lignende Konnivent fra den anden Side, eller om dette Forhold ikke har udviklet sig paa en saadan Maade, at det maa siges endogaa at have en ligesvem sædvansmæssig folkeretlig Begrundelse. Dette tror jeg, at ærede Medlemmer i dette Dreblik ere ude af Stand til at have en Mening om, ligesom jeg selv er ude af Stand til at have en Mening derom. Under disse Omstændigheder forekommer det mig, at det har sine Betænkeligheder at gaae ind paa den foreslaaede Dagsorden. Havde det ærede Medlems Dagsorden indskrænket sig til at opfordre Regjeringen til at have Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold og til at foranstalte en nøie Undersøgelse af det, skulde jeg saamand gjerne have været med til den, men jeg har nogen Betænkelighed ved at tiltræde den Udtalelse, som det ærede Medlem kom med.

Forespørgeren (Verg): Det er meget vanstelig for de Statsborgere, om hvis Ret vi her forhandle, at faae denne Ret effektueret. Jeg skal anføre et Exempel. Der bestaar en Lovbestemmelse fra gammel Tid om Maskernes Størrelse. Indenrigsministeriet har ment, at denne Bestemmelse gjaldt kun Limfjorden; Høiesteret er imidlertid gaaet Indenrigsministeriet imod og har erklæret, at den bestaaende Lovgivning i Danmark værger de stedlige Fiskere mod andre Fiskeres Garn af den og den Størrelse. Det er altsaa den bestaaende Lovgivning i Danmark, konstateret ved en Høiesteretsdom fra Foraaret 1880. Nu maatte man jo antage, at denne Lov, der er konstateret ved en Høiesteretsdom, maatte Alle bøde sig for, og da særlig Indenrigsministeriet og de Embedsmænd, som Landet har sat til at haandhave Lovene, i dette Tilfælde særlig Politimestrene. Men hvad sker? Justitsministeren tror ved et Cirkulære at kunne anbefale Politimestrene ikke at tage sig videre af denne Lovbestemmelse, denne ved en Høiesteretsdom konstaterede Lovbestemmelse, men forsaavidt Tilfælde forekom, som vare en Overtrædelse af denne Lovbestemmelse, da kun at gjøre Indberetning til Justitsministeriet derom. Jeg har hørt Jurister udiale, at denne Stilling fra Justitsministerens Side aabenbart var retsstridig, og at enhver Politimester i Landet vilde faae Høiesteret paa sin Side, hvis han erklærede baade Justitsministeren og Indenrigsministeren, at han ikke tog hjerneste Hensyn til dette Cirkulære. Det skulde andre mig, om der